

Podvodník

Izabela Straková

19 let

„Všichni byli podvedeni,“ zašeptala Smrt stojící vedle mě. Měla bledou, nevýraznou tvář, oči hluboko zapadlé v kostnatém obličejí, jenž neměl ženské ani mužské rysy. Celou postavu zahalovaly sytě černé šaty, které silně kontrastovaly s prudkou bělostí místnosti. „Všichni,“ opakovala a nevěřičně kroutila hlavou na úzkém krku.

„Kým byli podvedeni?“ ptala jsem se. Smrt mlčela. Snažila jsem se zachytit její pohled, ale Smrt upírala zrak na tři těla ležící u našich nohou. Mrtvoly společně tvořily podivný obrazec – stařenu s vrásčitými víčky poklidně staženými přes vyhaslé oči, vojáka v kyrysu proraženém dělovou koulí a nahého vychrtlého muže, jehož žebra vystupovala z bezbarvé kůže jako nože. Poklekla jsem k nim.

„Zdá se, že nejsou ze stejné doby,“ zamumlala jsem a hlas se mi v půli věty zlomil, když jsem zkoumala mladíkův výraz. Byl strašný – modré oči měl na rozdíl od stařeny strachem vytřeštěné, ústa zůstala otevřená v němém výkřiku, zpoza helmy zdobené koňskou žíní vytékal již zaschlý čůrek krve. Nejhorší byla jeho hrud', v níž zela temně rudá díra. „Zemřel 16. května 1815 u Waterloo,“ konstatovala Smrt, stále zírající na špičky svých bot. Se závratí jsem se přemístila k další oběti – k vyhublému zjizvenému muži, jemuž na nose seděly rozbité staromódní brýle. „Osvětim, 2. srpen 1943,“ řekla Smrt.

„A ona?“ ptala jsem se, ukazujíc na poklidně ležící starou ženu.

„Úmrtí ve spánku, včera,“ odpověděla Smrt.

Žaludek jsem z toho všeho měla jako na vodě, odklopýtala jsem proto od mrtvých dál oslnivou místností beze stěn. Cítila jsem na sobě pochmurný pohled Smrti. „Někdo je podvedl,“ začala jsem. „Byla to stejná osoba?“

„Ano,“ přitakala Smrt.

„Jak... jak to mohl být jeden člověk, když se každý narodil v jinou dobu? Nedává to smysl!“ rozkřikla jsem se na Smrt.

„Ne, to skutečně nedává,“ souhlasila Smrt.

„Ale... ano, jednu věc společnou mají,“ pokračovala jsem zastřeným hlasem ve svém monologu. „Jsou mrtví, všichni jsou mrtví.“ Krátká pauza, myšlenky nesourodé a vzájemně se prolétající, přitom jasně směřované skrze můj hněv. „Tys to byla. To ty jsi je zradila!“

Do ticha se ozval chladný smích Smrti. „Ach, vy lidé! Díváte se, a nevidíte, posloucháte, a neslyšíte. Ne, já nejsem ta, kdo zrazuje. Já jsem naopak spravedlivá. Ty moc dobře víš, kdo je zradil.“ Ve chvíli, kdy to dořekla, vešla do místnosti bez dveří další postava – urostlý muž s plavými vlasy a nádhernými zuby. Ústa se zešíroka křenila na mě a na Smrt, jeho oči se však neusmívaly. Naopak v nich plály jakési dravé jiskry. Byl to pohled vlka zírajícího na beránka.

„Zdravím,“ zahlaholil zvesela. „Jmenuji se Život.“

* * *

S trhnutím se probouzím, až se kolečka nemocničního lůžka o pár stop posouvají. Někdo klepe na dveře. „Dále.“

„Slečno, jste připravena na chemoterapii?“ ptá se zdravotní sestra.

„To Život nás podvedl,“ povídám nahlas.

„Co prosím?“

„Nic, jsem připravená.“

Odjíždím bělostnou chodbou, se sípavým dechem a s pocitem, že jsem byla tak nějak... podvedená.